raske murre ning kartlikkud mötted süddant mul koormawad; kardan et surmatund jubba pea kätte on jõudmas. Endised pattud seisawad otsego paksud pilwed mul waimo silma ees; oh, teie ei tea, mis rahhuta miño ing on. Teie ollete üks aus wagga mees, laske mind patto üllestunnistada! wötke preestri assemel miño kahhetsemist kuulda!« Irmahhe wastas: »Kõige essiteks tõutage röwimist, wargust, tapmist ja muud süddame kurjust opis mahha jätta, muido ei maksa patto kahhetsemine middagi.« — »Sedda ma tean,« ütles Reinowadder: »laske pattotunnistust mind allustada. Ei tohhi ma teile salgada, kudda kõige lomade wasto, kes praego meie kuningrigis ellawad, ma paljogi patto ollen teinud. Onno Messikäppa panin pakko wahhele näppistisse, kus ta nahka pargiti, et kübbara ja kindad pandiks jättis. Kassi petsin walle kelega ire-sõgile, kus ta lingo langedes kibbedat rooska sai ja ühhe silma ärrakautas. Nisamoti kaebab kuk Kannusjalg tõt möda; ma röwisin lapsed tal ja panniņ neid nahka. Ka kuninga lõukoera ja tema sure emanda wasto ollen mitmel puhhul eksinud. Kriimsilm sai miño läbbi mönda äbbi ning teotust. Agga kassin aeg ei lubba kõik tempusid siin üllestunnistada. Nalja pärrast sõimasin hunti ikka onnoks, ehk me kül koggonist suggulased ei olle. Ükskord — sest on aastad kuus teed — ellasin ma tük aega Ollowerre kirriko liggidal, kus sel aeal paljo kaño olli; seal tulli hunt miño jure ja



immustas kellalömise-ammetid öppida, et kirrikomehhe tenistust saaks. Ma sidusin ta jallad kella-ohhelikko külge kammitsasse ja waña mees akkas lusti pärrast kella ellistama, et kirrikomehhe ammeti selgeks saaks. Rahwas jooksis iggaltpoolt löpmata kella-ellina peale kokko, leidis hunti kammitsas ja andis temale wallo et nahk agga suitses, kunni ta wimaks waewaga rahwa käest peasis. Teine kord pallus Kriimsilm mind, et piddin musta judi-mütsi temale pähhe pannema, sest temal olli immo möda küllasid kribbokrabbo kaubaga ümber käia. Seal körwetasin tullega pä ümbert karwad ärra et nahk kortsus ja hundike wallo pärrast ulgus. Nisamoti öppetasin koera kombel tedda sabbaga kalla püüdma. Ükskord läksime jälle ösel ühhe rikka mehhe aita kiskuma, kus mõned raswased sea kingid rukki salwes ollid. Kriimsilm krapis käppadega seina alla auko, pugges waewaga sisse; agga aidas ei jõudnud mehhike ahnust kelata; söi ülleliga, paisus jämedaks kui tine kon, ja ei peasnud enam kitsast august taggasi. Ma teggin õue peal kärra, napsatasin perremehhe silma ees ühhe kaña ja putkasin jooksu; siis läksin aida ette, lassin kaña suust, ja rahwas sai seddawisi hundi jäljed kätte. Oi, seal wirrutati ühtluist wanameest, kunni ta ärraminnestas, inimesed tedda surnuks piddasid, sabbapiddi aija tahha weddasid ja siis maggama läksid, kui essiteks nõu wötnud, teisel omikul hundi kassokat mahha nülgida. Ei tea kui kaua ta seal roidus seisis.